

Но оная лъжлива гордостъ, която му бъркаше да иска прошка, когато бѣ жива, му побърка и сега да задържи ковчега и да се прости за последенъ пжтъ. Тая гордостъ му запуши устата.

Ковчега спуснаха и зеха да насипватъ прѣстъ. После всички си отидоха. Остана само Митѣо. Той падна върху гроба и захълца:

— Мамо! мамо, прости ме! — викаше той и горчиво ридаше. — Защо я заровиха тъй скоро? Защо не ми дадоха да се простя съ нея? . .

Но защо той не помисли за това по-рано? Защо незадържа ковчега преди да го пустнатъ въ ямата? Засрами се! . . . Презъ цѣлъ животъ се срамуваше да прояви своитѣ синовни чувства къмъ майка си, не се срамуваше да се държи къмъ нея тъй жестоко, а нѣма смѣлость сега да се прости съ нея за последенъ пжтъ!

А това бѣше необходимо! и той чувствуваше, че нѣма сила да се махне отъ гроба, преди да изпълни тоя свой дългъ.

На гробищата нѣма вече никой, и той помисли да разрови гроба.

Съ трѣскава бързина Митѣо се залови за работа. Буци влажна прѣстъ бързо летѣха изподъ пѣргавитѣ му ржце. Награмадената надъ гроба прѣстъ скоро изчезна, и Митѣо взе да се вдълбочава надолу.

Но отъ мигъ на мигъ работата ставаше помъчна. Трудно ставаше вече да изхвърля прѣстъта навънъ; и се по-често изхвърлянитѣ буци падаха обратно.

Потъ струеше отъ челото му, и изподъ ноктитѣ капѣше кръвъ. Той страшно се измори.